

A SZENTATYA, XIV. LEÓ PÁPA ÜZENETE AZ ELVÁNDORLÓK ÉS MENEKÜLTEK 111. VILÁGNAPJÁRA

[2025. október 4–5.]

A migránsok, a remény misszionáriusai

Kedves Testvérek!

Az elvándorlók és menekültek 111. világnapja, melyet elődöm a migránsok és a misszionáriusok jubileumával kívánt összekapcsolni, alkalmat ad arra, hogy elgondolkodjunk a remény, a migráció és a misszió összefüggéseiről.

A világ jelenlegi helyzetét sajnálatos módon háborúk, erőszak, igazságtalanság és szélsőséges időjárási jelenségek jellemzik, amelyek emberek millióit kényszerítik arra, hogy szülőföldjüket elhagyják és máshol keressenek menedéket. Az a széles körben tapasztalható tendencia, hogy kizárólag szűk közösségek érdekeit veszik figyelembe, komoly veszélyt jelent a felelősség megosztására, a többoldalú együttműködésre, a közjó előmozdítására és az egész emberi család javát szolgáló globális szolidaritásra. Az újabb fegyverkezési verseny kilátása, az új fegyverek – köztük nukleáris fegyverek – fejlesztése, a klímaválság pusztító következményeinek figyelmen kívül hagyása, valamint a mély gazdasági egyenlőtlenségek egyre nehezebbé teszik a jelen és a jövő kihívásait.

A globális pusztulásokról és ijesztő kilátásokról szóló elméletek közepette fontos, hogy minél több ember szívében növekedjen a remény egy olyan jövő iránt, amely minden ember számára méltóságot és békét hoz. Ez a jövő Isten emberiségre és az egész teremtett világra vonatkozó tervének lényeges része. Ez a próféták által előrevetített messiási jövő: „Ülnek még öregemberek és öregasszonyok Jeruzsálem terein. Bot lesz mindegyikük kezében napjaik sokasága miatt. Tele lesznek a város terei kisfiúkkal és kislányokkal; játszadozni fognak a tereken. [...] Lám, békét adok: a szőlőskert megtermi gyümölcsét, a föld megadja termését, az ég hullatja az esőt” (Zak 8,4–5.12).

Ez a jövő már elkezdődött, mert Jézus Krisztus meghirdette és megnyitotta számunkra (vö. Mk 1,15; Lk 17,21), mi pedig hisszük és reméljük, hogy beteljesedik, hiszen az Úr mindig megtartja ígéreteit.

A Katolikus Egyház katekizmusa azt tanítja, hogy „a remény erénye megfelel az Isten által minden ember szívébe oltott boldogságra törekvésnek; fölemeli az emberi tetteket indító váramozásokat (1818. pont). Kétségtelenül a boldogság keresése – és annak reménye, hogy máshol rátalálhatunk – a kortárs emberi mobilitás egyik fő mozgatórugója.

A migráció és a remény kapcsolata világosan megmutatkozik korunk számos migrációs tapasztalatában. Sok elvándorló, menekült és otthonát elhagyni kényszerült ember válik a remény kiváltságos tanújává a mindennapokban azáltal, hogy Istenbe veti bizalmát és vállalja a megpróbáltatásokat egy olyan jövő reményében, amely megadja majd a boldogság és a teljes emberi kibontakozás lehetőségét. Így megújul bennük Izrael népének a vándorlásban megélt tapasztalata: „Istenünk, te néped előtt vonultál, amikor a pusztában áthaladtál: megremegett akkor

a föld, Isten színe előtt szétfolytak az egek, Istennek, Izrael Istenének színe előtt. Örökségednek bő esőt adtál, Istenünk, amikor elgyengült, megerősítetted. Itt adtál nyájadnak, Istenünk, hazát, jóságodban szerezted azt a szegénynek” (Zsolt 68,8–11).

Egy olyan világban, amelyet sötétte tesznek a háborúk és az igazságtalanság, még olyan helyzetekben is, amikor látszólag minden elveszett, a migránsok és a menekültek a remény hírnökeivé válnak. Bátorságuk és kitartásuk hősiek tanúságtétel arról a hitről, amely túlmutat a szemmel látható dolgokon, és erőt ad nekik ahhoz, hogy szembenézzenek a halállal korunk migrációs útvonalain. Itt is felfedezhetjük a nyilvánvaló párhuzamot Izrael népének sivatagi vándorlásával. Az Úr védelmében bízva, minden veszéllyel szembenéztek: „Ő szabadít ki az életedre törő vadász csapdájából. Szárnyaival oltalmaz, tollai alatt menedékre lelsz, hűsége a védőpajzsod. Nem kell félned az éji kísértettől, sem a nappal repülő nyilaktól; sem a sötétben terjedő ragálytól, sem a fényes nappal kitörő dögvéztől” (Zsolt 91,3–6).

A migránsok és menekültek emlékeztetik az Egyházat, hogy zarándokló közösség, amely állandóan az örök haza felé halad, és amelyet a remény isteni erénye tart fenn. Valahányszor az Egyház enged a „letelepedés” kísértésének, és megszűnik „zarándokló város” (civitas peregrina) – Istennek az égi haza felé tartó zarándok népe (vö. Szent Ágoston: Isten városáról, XIV–XVI. könyv) – lenni, akkor többé nem „a világban van”, hanem „a világból való” lesz (vö. Jn 15,19). Ez a kísértés már a legelső keresztény közösségeknél is megjelent, olyannyira, hogy Pál apostolnak emlékeztetnie kellett a filippieket: „A mi hazánk azonban a mennyben van. Onnan várjuk az Üdvözítőt is, Urunkat, Jézus Krisztust. Ő azzal az erővel, amellyel mindent hatalma alá vethet, átalakítja gyarló testünket, és hasonlóvá teszi megdicsőült testéhez” (Fil 3,20–21).

Különösen a katolikus migránsok és menekültek válhatnak ma a remény misszionáriusává az őket befogadó országokban, a hit útjait elindítva ott, ahová Jézus Krisztus üzenete még nem jutott el, vagy vallásközi párbeszédet kezdve, amely a mindennapi életből és a közös értékek kereséséből fakad. A lelki életükből fakadó buzgósággal és életerővel képesek új lendületet adni a megmerevedett és elnehezült egyházi közösségeknek, amelyekben egyre inkább teret nyer a lelki sivárság. Jelenlétüket ezért valódi isteni áldásként kell felismerni és értékelni: lehetőségként arra, hogy megnyíljunk Isten kegyelme előtt, amely új erőt és reményt ajándékoz Egyházának: „Ne feledkezzetek meg a vendégszeretetről, hisz ilyen módon némelyek tudtuk nélkül angyalokat láttak vendégül” (Zsid 13,2).

Az evangelizáció első eszköze – ahogyan Szent VI. Pál pápa is hangsúlyozta – általában a tanúságtétel: „Az életnek e tanúságtételére minden keresztény hivatva van, és ilyen értelemben mindenki valódi evangelizáló szerepet tölthet be. Itt főleg azok felelősségére gondolunk, akik emigrációban élnek, és az evangélium hirdetői lehetnek új hazájukban, mely nekik otthont adott” (*Evangelií nuntiandi*, 21). Ez a *missio migrantium*, vagyis a migránsok által végzett misszió, amelyhez megfelelő felkészítést és állandó támogatást kell biztosítani a részegyházak hatékony együttműködése révén.

A migránsokat befogadó közösségek is lehetnek az élő remény tanúságtevői: a reményé, amely egy olyan jelent és jövőt ígér, amelyben elismerik minden embernek mint Isten gyermekének méltóságát. Így a migránsokat és menekülteket testvérnek tekintik, a közösség tagjainak, akik kibontakoztathatják képességeiket és teljes mértékben részt vehetnek a közösségek életében.

A szentév ezen napján, amikor az Egyház minden elvándorlóért és menekültért imádkozik, mindazokat, akik úton vannak, valamint azokat, akik önzetlenül segítik őket, a Boldogságos Szűz Máriának, az úton lévők támaszának anyai oltalmába ajánlom, hogy tartsa életben szívükben lévő reményt, és támogassa őket egy olyan világ építésében, amely mindinkább hasonlít Isten országára, az igazi hazára, amely életünk útjának végén vár bennünket.

Kelt a Vatikánban, 2025. július 25-én, Szent Jakab apostol ünnepén.

XIV. Leó pápa